

Sygn. akt V CSK 113/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa F. [...] Sp. z o.o. w W.

przeciwko [...] Szpitalowi [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego [...] Szpitala [...] w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, albowiem tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń nieważnych lub oczywiście wadliwych. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest bowiem uzasadnione, gdy wskazany przez skarżącego problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390

k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Realizacja wskazanej wyżej przesłanki nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne dotyczy tego, czy dopuszczalne jest zawarcie umowy faktoringu z finansującym, którego elementem nie będzie nabywanie wierzytelności, a tym samym, czy pierwotny wierzyciel pomimo otrzymania w ramach faktoringu wierzytelności jest nadal uprawniony do żądania zapłaty od swego dłużnika, a umowa faktoringu i dokonana na jej podstawie zapłata nie ma żadnego wpływu na prawa i obowiązki dłużnika. Jest ono oderwane od ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie oraz ocen prawnych tego Sądu, które zadecydowały o oddaleniu apelacji skarżącego. Wynika z nich jednoznacznie, że powód nie dokonał cesji przysługujących mu wobec pozwanego wierzytelności (objętych powództwem) na inny podmiot, zwłaszcza wobec umownych i ustawowych wyłączeń cesji dotyczących tychże wierzytelności, a umowa zawarta między powodem i nie występującą w niniejszej sprawie N. S.A. w dniu 29 lutego 2012 roku w ramach przysługującej stronom swobody kontraktowej (art. 353¹ k.c.) jest umową nienazwaną, regulującą wyłącznie stosunek zobowiązaniowy między jej stronami i nie oddziałującą na sferę interesów pozwanego. Skarżący nie powiązał więc istotnego zagadnienia prawnego przedstawionego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z ustaleniami faktycznymi i podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia, co prowadziło do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną,

znajduje podstawę w art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹
i art.391 § 1 k.p.c..

[aw]